

שיעור קפא

מל"ת קבה, קבג, קבה, קבו, קבו, קבא, קבב.

מצוה קבה הזהירנו מאכול קרבן פסח מבושל או נא אלא עלי אש בלבד. והוא אמרו יתעלה אל תאכלו ממנו נא ובשל מבושל במים. וכבר בארתי בשרש ט' מזה המאמר שמי שעבר על לאו זה לוקה. (בא אל פרעה, קרבן פסח פ"ח):

מצוה קבג הזהירנו מהוציא כלום מבשר הפסח לחוץ ממקום החבורה לאכול. והוא אמרו ולא תוציא מן הבית מן הבשר חוצה. ובמכילתא חוצה חוץ למקום אכילתו, ומה שהוציא אין מותר לאכלו שהוא במדרגת הטרפה, והמוציאו מחבורה לחבורה אע"פ שהוא בלא תעשה אינו חייב עד שיניח, ושם נאמר המוציא בשר הפסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח כמו הוצאה הכתובה בשבת. וכשיניחיהו חייב מלקות. וכבר התבארו משפטי מצוה זו בששי מפסחים. (בא אל פרעה, שם פ"ט):

מצוה קבח שהזהירנו מאכול הפסח ישראל שהמיר, והוא אמרו יתעלה כל בן נכר לא יאכל בו, אמר המתרגם כל בר ישראל דישתמד. ולשון מכילתא כל בן נכר זה ישראל מומר לע"ז. (שם, שם):

מצוה קבו שהזהירנו מהאכיל פסח לגר תושב. והוא אמרו תושב ושכיר לא יאכל בו. (שם, שם):

מצוה קבז שהזהירנו מהאכיל פסח לערל. והוא אמרו יתעלה וכל ערל לא יאכל בו. והערל שאכל לוקה. (שם, שם פ"ט):

מצוה קבא הזהירנו משבור עצם מעצמות קרבן הפסח. והוא אמרו ועצם לא תשברו בו ומי ששבר בו עצם לוקה. (בא אל פרעה, קרבן פסח פ"י):

מצוה קבב הזהירנו משבור עצם מעצמות פסח שני, והוא אמרו ועצם לא תשברו בו. ומי ששבר חייב מלקות. ובגמרא פסחים (דף פ"ה) אמרו כשהוא אומר ועצם לא תשברו בו בפסח שני שאין תלמוד לומר שהרי נאמר בכל חקת הפסח הוי אומר אחד עצם שיש בו מוח ואחד עצם שאין בו מוח. וכבר התבארו משפטי שבירת העצם בפרק שביעי מפסחים. (בהעלותך, שם):